ΤΟΥϹ ΤΡΙΓΥΡΙΖΕΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Δὲν μπορῶ, ἀδύνατο!. εἶπε ὁ Νερατζῆς καὶ κινήθηκε· ἔφυγε ἀπ᾽ τὸ παράθυρο, ποὺ στεκόταν.

Εἶχε προσπαθήσει καὶ πάλι, νὰ θυμηθῆ τί εἶχε δεῖ στὸν ὕπνο του, ἕνα ὄνειρό του, ἀλλὰ μάταια προσπάθησε. Μπερδεμένο, σκοτεινό. Τὰ πρόσωπα, οἱ σκιὲς ἔβγαιναν λιγό, καὶ χανόνταν πάλι, εὐθὺς, στὸ βαθὺ σκοτάδι. Καὶ μόνο μιὰ ὁμιλία σὰ νἄκουγε, μιὰ φωνὴ ἑνὸς φίλου του πεθαμένου ἀπὸ καιρό. Καὶ σὰ νἆταν αὐτὸς ὁ φίλος του κρυμμένος κάπου καὶ ἀπὸ κεῖ νὰ τοῦ μιλοῦσε. Μὰ τί τοὔλεγα; Δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ κι᾽ αὐτό, ὅσο καὶ ἂν προσπάθησε, καὶ μόνο ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ πεθαμένου φίλου του ἔμενε σταὐτιά του.

— Κάτι θὰ εἶνε ὅμως αὐτό, εἶπε ὁ Νερατζῆς, θἄχῃ σημασία μεγάλη!. Ναί!

Καὶ ἔσυρε μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ καθίσῃ. Ἀλλ᾽ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε τὴ γυναῖκα του νὰ λέῃ μέσα στὴν κουζίνα:

— Τ᾽ εἶνε τὰ ὄνειρα!.

Γρήγορος πλησίασε στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ μαγεριοῦ:

— Τί εἶδες ἐσὺ; τὴ ρώτησε.

— Νά, πρωΐ, πρωΐ εἶχα δεῖ φασόλια στὸν ὕπνο μου, καὶ τωρὰ δά, πιάνω αὐτὴν τὴ χαρτοσακούλα, χωρὶς νὰ ξέρω τί ἔχει μέσα, δὲν ἤξερα πὼς εἴχαμε φασόλια, καὶ βλέπω μέσα φασόλια!. Μὰ τ᾽ εἶνε τὰ ὄνειρα!.. Εἶδες ἐσὺ τίποτα;..

Αὐτὸς κούνησε τὸ κεφάλι του λέγοντας:

— Ἐγώ!.

— Γιὰ πές μου, λοιπόν..

— Θὰ σοῦ πῶ.. Εἶνε ἕτοιμος ὁ καφές;.. Ἔ, φέρ' τον καὶ σοῦ λέω!. Ξέρω γὼ πάλι, τί ὄνειρο εἶνε αὐτό!. Ὅλο κακά..

Ἡ γυναῖκα του τοῦ πῆγε τὸν καφὲ στὸ τραπέζι καὶ κάθισε κι αὐτή.

Ἄρχισε νὰ βουτᾷ ψωμὶ καὶ νὰ τρώῃ..

— Γιὰ λέγε λοιπόν..

— Τώρα ντέ, μὴν πνιγῶ καὶ βγῇ τὸ ὄνειρο!.

Ἤπιε τὸν καφέ του σιγὰ κ' ἔπειτα ἄρχισε:

— Θυμᾶσαι, εἶπε στὴ γυναῖκα του, τὸ χθεσινό;. Ἔ, χειρότερο εἶνε αὐτό.. Ναί, μάλιστα, χειρότερο!.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τί εἶχε δεῖ.

Αὐτὴ ἄκουσε μὲ προσοχὴ κ' ὕστερα ρώτησε:

— Μὰ δὲν μπορεῖς τόσο δὰ νὰ θυμηθῇς, κάτι ποὺ λέγανε, ἕνα λόγο;

Σήκωσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

— Τίποτα!.

— Τί κρίμα!.

— Ἐσὺ τί ἄλλο εἶδες; Μόνο τὰ φασόλια εἶδες;.

— Εἶδα καὶ κάτι ἄλλα, ἀλλὰ πολὺ μπερδεμένα.. Σὰ νᾷδα..

Καὶ ἡ γυναῖκα του στάθηκε ψάχνοντας μέσ' στὸ νοῦ της.

Αὐτὸς περίμενε..

— Ἔ; τὴ ρώτησε.

— Δὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ!. Κάτι πῆγα.. ἀδύνατο!. Ὅπως τὸ δικό σου! Μὰ ἐγὼ δὲ βγάζω τίποτα!. Κάτι κρύβει..

— Ὅπως καὶ τὸ δικό μου!

— Νὰ προσέχῃς!

— Καὶ σύ..

— Κ' ἔχεις καὶ σήμερα νὰ πᾷς στὸ συμβολαιογραφεῖο γιὰ τὴν ὑπόθεση μὲ τὸν ἀδελφό σου!. Τί ὥρα θὰ πᾷς;

Ὁ Νερατζῆς, ποὖχε σουφρώσει τὰ φρύδια, ἀπάντησε:

— Θὰ πάω στὸ κατάστημα κ' ἔπειτα.

— Νὰ προσέχῃς μὴ μαλώσετε!. Ἀκοῦς τί σοῦ λέω;...

— Καλά, ἀκούω, θὰ προσέξω!.

Ὁ Νερατζῆς ἑτοιμάστηκε:

—Πάω!.

—Πρόσεχε, τοῦ φώναξε ἡ γυναῖκα του, ὅσα φέρνει ἡ ὥρα δὲ φέρνει ὁ χρόνος!.

Ὁ καιρὸς ἤτανε ψυχρός, ἀλλὰ ὁ ἥλιος φώτιζε σὲ καθαρὸ οὐρανό. Ἕνα καμίνι ἀσβεστιοῦ στὰ πόδια τοῦ ἀντικρινοῦ λόφου ἔβγαζε ἕναν πυκνὸ καπνό, ποὺ ἔφευγε γυρτός.. Θυμήθηκε τὴ θυσία τοῦ Κάϊν καὶ τοῦ Ἄβελ.

*
* *

Τὸ μεσημέρι ποὺ γύρισε σπίτι, ἡ γυναῖκα του ἡ ἴδια τοῦ ἄνοιξε.

—Ἔ; τὸν ρώτησε.

Αὐτὸς ἔβαλε πρώτα τὸ δεξί του πόδι μέσα στὸ σπίτι, ὅπως ἔκανε καὶ στὸ μαγαζί του, καὶ ἀπάντησε:

—Καλά, καὶ πάντα καλὰ ἔτσι!.

Καὶ μπῆκε στὴν τραπεζαρία, καὶ κάθισε στὸ στρωμένο τραπέζι, πετῶντας τὸ καπέλο του σ᾽ ἕναν καναπέ.

—Γιὰ πές μου.. τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του καὶ στάθηκε ὄρθια ἐμπρός του.

—Ἔ, νά! Πῆγα στὸ συμβολαιογραφεῖο καὶ κεῖ βρῆκα καὶ τὸν κύριο ἀδελφό μου νὰ περιμένῃ. Ἔ, κοντέψαμε στὴν ἀρχή νὰ τσακωθοῦμε, ὕστερα τὰ φτιάξαμε, τοῦ ἄφησα ἕνα ποσόν..

—Δὲν ἔκανες καλά!...

—Τί; δὲν ἔκανα καλὰ ποὺ εἶχε γίνει κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι κ᾽ ἔκανε σὰ στρίγγλος!. Ἀφοῦ μοῦρθε νὰ τοῦ δώσω μιὰ στὰ σαγώνια!.. Καὶ θὰ τοῦ τὴν ἔδινα, ἂν δὲ θυμώμουνα τόνειρο!.

—Ἄ, ναί, καλὰ ἔκανες τότε!. Ἔπειτα;.

—Ἔ, ἔπειτα, τελείωσε!. Καὶ τ᾽ ἄλλο τῆς γραφῆς, μὴ μὲ ρωτᾶς πολλά, γιατὶ ἔχω μιὰ πεῖνα, ποὺ δὲ σὲ βλέπω!.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε ψωμί!

—Καὶ γιατί δὲν πῆρες;.

—Μ᾽ ἄφησες λεπτά!.

—Βρὲ, νὰ πάρῃ ὁ Σατανᾶς!. Γιὰ φαντάσου ἀφηρη-

μάρα!. Σὲ καλό!. Μὰ γιατί ἔγινα τόσο ἀφῃρημένος!. Τὸ πιστεύεις, ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι τὸν ἑαυτό μου!.

Ἔβγαλε κ' ἔδοσε λεπτὰ γιὰ νὰ πάη ἡ δουλίτσα τους, καὶ σηκώθηκε.

— Κατάλαβα, πὼς θὰ μοῦ φύγῃ ἡ ὄρεξη!. εἶπε καὶ πῆγε ἴσα μὲ τὸ παράθυρο.

Ἔξω εἶδε ἕνα σκυλὶ γνωστό του, μιὰ σκύλα, μαύρη κατσαρὴ νὰ γυρίζῃ ψάχνοντας. Καὶ θυμήθηκε, πὼς τοῦπε ὁ ἀφεντικός της, ὅτι εἶχε γεννήση κ' εἶχε κάνει ἐννιά. Ἀπ' αὐτὰ κράτησαν μόνο τὰ τέσσαρα, καὶ τ' ἄλλα πέντε τὰ πέταξαν..

Πάλι πῆγε καὶ κάθισε στὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε σιγὰ νὰ κτυπᾷ τὸ πόδι του στὸ πάτωμα.

— Πέντε.. εἶπε χωρὶς νὰ θέλῃ.

Εἶδε ὅμως, πὼς ἔλεγε γιὰ τὰ σκυλάκια, ποὺχαν πετάξει, καὶ ἀνησύχησε. Γιατί δὲν ἔλεγε γιὰ κεῖνα, ποὺχανε φυλάξει;.

— Μπὰ σὲ καλό!. εἶπε, μὰ τ' εἶνε αὐτὸ πάλι!. Ἄ, κάτι κρύβουν ὅλα αὐτά, κάτι κρύβουν!.

Πάνω στὴν ἀνησυχία του αὐτὴ ἦρθε ἡ γυναῖκα του φέροντας τὸ φαΐ.

— Σοῦχω ἕνα φαΐ ποὺ θὰ γλύφῃς τὰ δάχτυλά σου! τοῦ εἶπε.

Τρώγοντας ὁ Νεραντζῆς διηγήθηκε στὴ γυναῖκα του μὲ λεπτομέρεια, πῶς εἶχε περάσει, τί καὶ τί εἶχε κάνει στὸ συμβολαιογραφεῖο. Καὶ μετὰ τὴ ρώτησε τί ἔκανε αὐτὴ καὶ ἂν πῆγε κανεὶς γνωστός.

— Κανείς, ἡσυχία, τοῦ ἀπήντησε. Μόνο αὐτὴ ἡ νέα γειτόνισσά μας ἡ χήρα, ἡ Φωτάρενα, ἦρθε καὶ μοῦ ζήτησε ἂν ἔχω δυόσμο.

— Μὰ αὐτὴ Φωτάρενα τὴ λένε, ἢ Κουμπίνα; ρώτησε Γιατί ἄκουσα καὶ τὴ φωνάζουνε Κουμπίνα!.

— Κουμπίνα τὴ λένε, τὸ Φωτάρενα εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀντρός της. Τὸν λέγανε Φώτη κ' ἐπειδὴ ἤτανε ψηλὸς Φωτάρα! Καὶ τὴ γυναῖκα του Φωτάρενα. Κωστῆς, Κώστενα!. Ἂν ἤσουν καὶ σὺ ψηλός..

— Καλά, καλὰ τὸ ξέρω!.

Ὁ Κωστῆς Νεραντζῆς τρόμαξε. Δὲν περίμενε νὰ βάλῃ ἡ γυναῖκα του, τὸ ὄνομά του κοντὰ σ᾽ ἑνὸς πεθαμένου..

— Ὁρίστε, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, πῶς σοῦ φαίνεται; Μὰ εἶνε βέβαιον, ὅτι οἱ γυναῖκες ἅμα βαρεθοῦν τοὺς ἄντρες τους, παρακαλοῦνε νὰ πεθάνουν!. Μὰ θὰ περιμένῃ ἴσα μὲ τὴ δεύτερη παρουσία!.

*
* *

Τὸ πρωΐ, μόλις ξύπνησε, ρώτησε τὴ γυναῖκα του:

— Τί εἶδες ἐσὺ στὸν ὕπνο σου;

— Δὲν εἶδα καλὸ ὄνειρο, διόλου καλό, δὲ μ᾽ ἀρέσει! τοῦ ἀπάντησε αὐτή.

— Μὰ τί εἶδες; γιὰ πές μου.

— Σὰ νᾷχε πιάσει φωτιὰ τὸ σπίτι μας!.

— Τί μοῦ λές!. Ἤμουνα γώ;

— Δὲ θυμοῦμαι.. Ταραχὴ ἔβλεπα, καπνό, ἀνθρώπους..

— Ὤ, ἀλλοίμονο!.

Καὶ ὁ Νεραντζῆς αἰσθάνθηκε νὰ χάνῃ τὸ χρῶμα του.

— Ἐσύ; τὸν ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

— Ἐγώ, ἐγώ!.. Αὐτὸ εἶνε ποῦνε!.

— Πέ μου το, λοιπόν!.

— Εἶδα, λέει, πὼς ἤτανε νύχτα καὶ περασμένη ἡ ὥρα καὶ μεῖς καθόμαστε. Ὅταν ξαφνικὰ χτυπᾶ ἡ πόρτα. Πάω νὰ δῶ ποιὸς εἶνε, καὶ ποιὸν βλέπω, νομίζεις;. Τὸ θεῖο τὸν ἀδελφὸ τῆς μάννας μου!.

Μόλις τὸν εἶδα, θυμήθηκα, πὼς εἶνε πεθαμένος, κ᾽ ἔκανα νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι. Ἀλλ᾽ αὐτὸς μπῆκε. Λησμόνησα ὅμως κ᾽ ἐγὼ πὼς εἶνε πεθαμένος καὶ πῆγα κοντά του.

Μπῆκε στὴν τραπεζαρία ὅπου βρισκόσουνα σὺ μὲ κάποια ἄλλη γυναῖκα..

— Θέλεις καφέ; τὸν ρώτησα.

— Ὄχι, ἦρθα μιὰ στιγμούλα νὰ σὲ δῶ καὶ θὰ φύγω!.

Καὶ καθὼς ἔλεγε αὐτά, βλέπει μιὰ ἐφημερίδα ποὔβγαινε λίγο ἀπ᾽ τὴν τσέπη μου, κι᾽ ἁπλώνει καὶ μοῦ τὴν παίρνει:

— Θέλω νὰ τὴ διαβάσω, μοῦ λέει. Εἶνε σημερινή;.

— Ναί, τοῦ λέω, καὶ θυμήθηκα, πὼς κ' ἐγὼ δὲν τὴν εἶχα διαβάσει.

— Ἔ, πάω, μοῦ λέει αὐτός, φεύγω!.

Κ' ἔφυγε. Πάλι πῆγα κοντά του, βγῆκα ἔξω μαζί του. Καὶ δὲν ἤτανε σκοτεινὰ ἔξω, ἤτανε μέρα χωρὶς νάχῃ βγῇ ἥλιος. Βρεθήκαμε γρήγορα σ' ἕνα ἔρημο μέρος ποὺ λίμναζαν νερὰ πολλά..

Ξαφνικὰ ὁ θεῖος μου στάθηκε:

— Νά ὁ σιδηρόδρομος, μοῦ λέει, φεύγω!.

Καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχει κρατῶντας τὴν ἐφημερίδα στῶνα του χέρι. Πέρα εἶδα κ' ἐγὼ τὸ σιδηρόδρομο..

— Μπά, εἶπα, δὲ θὰ προφτάσῃ!.

Ἀλλὰ εἶδα τὸ θεῖο μου νὰ πάρῃ τέτοιο δρόμο, νὰ τρέχῃ σὰν ἀστραπή, νὰ χάνεται, νὰ φαίνεται! Κ' ἔπειτα τὸν εἶδα, χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου ἀπ' τὸ ἀνάστημά του, ἔτσι ἴδιον ὅπως ἤτανε κοντά μου, μακρυὰ πολύ, μακρυὰ πολύ, σ' ἕνα σταθμό.. Αὐτὸ εἶδα!.

Ἡ γυναῖκα του ἔμεινε σιωπηλή, σκεπτόταν. Ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Νὰ προσέχῃς!. Νὰ φυλαχτῇς!. Πολὺ περίεργα ὄνειρα εἶνε!. Καὶ γιὰ πές μου, ἔχεις νὰ πᾶς πουθενὰ ἄλλοῦ ἀπὸ τὸ μαγαζί;

— Πῶς δὲν ἔχω!. Δὲ θὰ πάω μὲ τὸν Βαμβούλα γιὰ κεῖνο τὸ σπιτάκι;...

Ἡ γυναῖκα του κούνησε τὸ κεφάλι της δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ εἶπε:

— Καλύτερα νὰ μὴν πᾶς!. Νὰ πᾶς ἄλλη μέρα..

— Μὰ πῶς νὰ κάνω, ποὺ τοῦ μήνησα τοῦ ἀνθρώπου!

— Τότε ὅσο μπορεῖς προσοχή, προσοχή!. Νὰ μὴ λογοφέρνῃς μὲ κανένα, νὰ πάψῃς καὶ τὶς συζητήσεις!.

Ὁ Νερατζῆς ἀναστέναξε.

— Ποὺ πῆρε πρᾶμα ἀπ' τὸ σπίτι, δὲ σοῦ φαίνεται κακὸ πολύ; ρώτησε.

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω, γιατὶ πῆρε ἐφημερίδα!. Ἀλλὰ στάσου νὰ δῇς τί θὰ κάνω!. Θὰ τὰ πῶ στὸν ἥλιο!. πὼς ἔκανε ἡ γιαγιά μου..

Καὶ σηκώθηκε, ντύθηκε καὶ πῆγε στἄλλο δωμάτιο..
Ὁ Νερατζῆς τὴν ἄκουσε νὰ λέῃ:
— Ἤλιε μου καὶ τρισήλιε μου καὶ κοσμογυριστή μου..
— Εἶνε βέβαιον, εἶπε ὁ Νερατζῆς χωρὶς νὰ ξέρῃ τὶ λέει, εἶνε βέβαιον..
Συνῆρθε.
— Εἶνε βέβαιον τί; ρώτησε τὸν ἑαυτό του.
Καὶ γρήγορα κοίταξε κάτι νὰ προσθέσῃ, ἀπὸ φόβο μὴν πέσῃ ἀλλοῦ ὁ νοῦς του, καὶ εἶπε:
— Ὅτι θὰ κάνῃ κρύο!.

***

Γύρισε τὸ μεσημέρι. Ἡ γυναῖκα του τὸν περίμενε ἀνήσυχη.
— Μὰ δὲν ξέρεις, τοῦ εἶπε, τί ἀνησυχία εἶχα!. Εἶδες, ἔστειλα καὶ στὸ μαγαζὶ τὴ Μαρούλα νὰ ρωτήσῃ ἂν ἦρθες.. Γιὰ πές μου τί ἔκανες!.
— Ἔ, ἦρθε κεῖνος καὶ πήγαμε, ἀλλ' ἄσ' το νὰ πάῃ στὸν ἄνεμο!.
— Μὰ γιατί, δὲν εἶνε καλὸ μέσα!.
— Καλὸ εἶνε, καὶ πολὺ μάλιστα! Ἀλλ' ἄκου, τὶ μοῦκανε αὐτὸς στὸ δρόμο. Καθὼς πηγαίναμε, ἅμα τύχαινε ν' ἀνεβοῦμε πεζοδρόμιο,τὰκ, καὶ μοῦβαζε χέρι στὸ στῆθος καὶ μὲ σταματοῦσε, γιὰ νὰ βάλῃ τὸ πόδι του πρῶτος ἐπάνω!. Ἐγὼ τὴν πρώτη φορά, δὲν τὸ κατάλαβα, ἀλλὰ τὴ δεύτερη τὸ πῆρα χαμπάρι, ἀλλὰ ποῦ; τάκ, ἔβαζε τὴ χοντροχερούκλα του καὶ μὲ σταματοῦσε!
— Δὲν τὸν ἔσπρωχνες καὶ νὰ τοῦ πῆς, τ' εἶνε αὐτὰ ποὺ κάνεις!.
— Θὰ τῶκανα, ἀλλὰ τὸ ὄνειρο!. Ἂς περιμένῃ ὅμως νὰ πάρω κ' ἐγὼ τὸ σπίτι του!.
— Ἔ, τὸν πρόστυχο!. Νὰ σ' ἐμποδίζῃ σένα γιὰ ν' ἀνεβῇ αὐτός!. Καὶ ποὺ ἀνέβαινε, τί ἔκανε;. Κουταμάρες, κοτζάμ ἄντρας! δὲν ντρεπότανε!.

***

Μετὰ τὸ φαΐ ζήτησε νὰ πλαγιάση, γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ λίγο. Εἶδε ὅμως, πάλι, ἕνα ὄνειρο, ποὺ τὸν κατατρόμαξε καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξυπνήση..

Εἶδε πὼς στεκότανε σὲ κάποιο δρόμο, περιμένοντας ἄμαξα ποὺ στὸν ὕπνο του ἤτανε δικιά του. Καὶ δὲ βρισκότανε μόνος, ἤτανε κοντά του καὶ κάποιος φίλος του, ποὺ, ὅταν ἐξύπνησε, δὲ θυμώτανε. Καὶ νά ἡ ἄμαξα, ποὺ ἔλεγε γιὰ δικιά του, νἄρχεται καὶ νὰ περνᾷ χωρὶς νὰ σταθῇ. Ἀλλὰ μέσα εἶδε δύο μεγάλα φέρετρα σκεπασμένα καὶ μιὰ κουβέρτα δικιά του, καφετιά..

Ξύπνησε τρομαγμένος.

— Μπά!. Μὰ τ᾽ εἶνε αὐτὸ πάλι!.

Καὶ φώναξε τὴ γυναῖκα του:

— Ἐλένη!.

Φάνηκε γρήγορα αὐτὴ κρατῶντας ἕνα ροῦχο ποὺ ἔρραβε. Τῆς διηγήθηκε τί εἶδε.

— Τρομερὸ εἶνε! τοῦ εἶπε ἅμα τ᾽ ἄκουσε. Κάτι μᾶς τριγυρίζει, τώρα καλό, κακό....

*
* *

Τὸ βράδυ γύρισε πολὺ νωρὶς σπίτι του. Παντοῦ ἔβλεπε κίνδυνο, κάτι νὰ τὸν παραφυλάῃ νὰ τοῦ κάνῃ κακό.

Στὸ κατάστημά του εἶχε περάσει πολὺ κακά. Ὅλο πάλευε μὲ τὰ ὄνειρα καὶ κάθε τόσο τοῦ παρουσιάζονταν τὰ δύο φέρετρα, καὶ σὰ νὰ τἄβλεπε μεγάλα, μεγάλα μέσα στὴν ἄμαξα, πούχε καὶ τὴν καφετιὰ κουβέρτα του. Καὶ ὅταν προσπάθησε νὰ τοὺς δώσῃ κάποια ἐξήγηση, καλὴ γι᾽ αὐτόνα, νά καὶ βγῆκαν καὶ τ᾽ ἄλλα ὅλα στὴ γραμμή. Ἡ φωτιὰ πούδε ἡ γυναῖκα του καὶ δὲν ἤταν αὐτὸς παρών, ὁ θεῖος του ποὺ τοῦ πῆρε τὴν ἐφημερίδα κ᾽ ἔφυγε ἔπειτα τρεχάλα καὶ ἄλλα..

— Ἄ, κάτι κακὸ μὲ τριγυρίζει, κάτι κακό!.

Καὶ τοῦ ἦρθε κάπου νὰ τρυπώση, κάπου νὰ κρυφτῇ σὲ σκοτεινὸ καὶ βαθὺ μέρος γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνο.

Τῶπε καὶ σὲ κάποιο φίλο του τ᾽ ὄνειρό του. Δὲ βάσταξε. Καὶ ὁ φίλος του αὐτὸς τὸν συμβούλεψε νὰ κοιτάξῃ ὄνειρο-

κρίτη. Ἀλλὰ ὁ Νερατζῆς οὔτε ἤθελε νἀκούσῃ γι' αὐτὸ τὸ βιβλίο, γιατὶ μιὰ φορά, ποὺ τοὔλεγε πὼς θὰ κερδίσῃ λαχεῖο, τοῦ κλέψανε τὸ πορτοφόλι στὸ τράμ.

Καὶ γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του δὲν πῆγε ἀπ' τὸν συνηθισμένο του δρόμο, ἔκοψε καὶ πῆγε ἀπ' ἄλλοῦ.

Καὶ ἡ αἰτία ἤτανε μιὰ μεγάλη οἰκοδομὴ, ποὺ μόλις τὴν ἀντίκρισε, δὲν τὴν εἶδε μὲ καλὸ μάτι. Τὰ ξύλα της τοῦ φάνηκαν σὰ νὰ τὸν περιμένουν ἕτοιμα νὰ πέσουνε στὸ κεφάλι του.

Στὸ σπίτι βρῆκε τὴ γυναῖκα του ἕτοιμη γιὰ νὰ βγῇ ἔξω.

— Γιατί ἑτοιμάστηκες, τί τρέχει; τὴ ρώτησε μὲ κάποιο φόβο.

Αὐτὴ μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξηγήθηκε, γιατὶ εἶχε ἑτοιμαστῆ. Τὴν ἀδελφή της τὴν εἶχαν πιάσει οἱ πόνοι τῆς γέννας..

Σὰ νὰ φωτίστηκε σὲ μιὰ μεριὰ ὁ σκοτεινιασμένος, ὁ ταραγμένος νοῦς του:

— Ἴσως ἐκεῖ ξεσπάσῃ:

Χωρὶς νὰ σημειωθῇ καλὰ στὸ νοῦ του, αὐτὸ ἀπάνω κάτω ἔλεγε.

Δὲ μπόρεσε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ πάῃ στὴν ἀδελφή της, ἂν καὶ τοῦ ἦρθε φόβος μὴ τὰ ὄνειρα ξεσπούσανε σ' αὐτή.

Τὴ συμβούλεψε νὰ προσέχῃ ὅσο μποροῦσε, καὶ τὴ βίασε νὰ πάρῃ μαζί της, γιὰ συντροφιά, τὸ δουλάκι τους.

Κ' ἔτσι ἡ γυναῖκα του ἔφυγε.

*
* *

Ἔμεινε μόνος. Τὸ φῶς ἔκαιε πάνω στὸ τραπέζι. Τὸ φαΐ του ἕτοιμο, σκεπασμένο, τὸν περίμενε..

Ἄκουσε μιὰ σιωπὴ βαθειά.

Οὔτε γαύγισμα σκύλου, οὔτε ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

Μὲ μιᾶς ὅμως ἐτρόμαξε πολύ, πολύ, ζαλίστηκε.

Μέσα στὴ βαθειὰ σιωπὴ σὰ νἆδε τὰ ὀνειρά του νὰ παίρνουν ζωή, νὰ τὸν κυκλώνουν..

Μὰ καὶ τὰ δυὸ φέρετρα σὰ νἄτανε νύχτα ποὺ τἆδε!.

Ἀλλὰ νά, πάνω στὴν τρομάρα του, νὰ κεῖνο, ποὺ μόλις

εἶχε γραφτῆ στὸ νοῦ του, γιὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς γυναίκας του, παρουσιάστηκε. Καὶ ἦταν αὐτὸ κάτι ὅμοιο μὲ γραμμὴ φωτὸς θαμπὴ σὲ κατάμαυρο οὐρανό.

Ντράπηκε ὅμως, πειράχτηκε καὶ, γιὰ νὰ κρύψῃ, ἢ νὰ μὴν προσέχῃ στὴ φωτεινὴ γραμμή, εἶπε:

— Ἂς φᾶμε, ἂς φᾶμε!.

Καὶ κάθισε κ' ἔφαγε. Ἀλλ' αἰσθανόταν καὶ καθὼς ἔτρωγε τὴ φωτεινὴ γραμμὴ νὰ μένῃ ἀκίνητη μέσα στὸ νοῦ..

Καὶ γρήγορα μετὰ θέλησε νὰ κοιμηθῇ. Καὶ δὲν πλάγιασε στὸ κρεβάτι του, τοῦ ἦρθε κακό, ἔγειρε στὸν καναπὲ ντυμένος καὶ σκεπάσθηκε μὲ τὸ ἐπανωφόρι του. Τὴ λάμπα τὴν ἄφησε ἀναμμένη.

Ἡσυχία, ἡσυχία! Ἀλλὰ σὰ νὰ μιλοῦσε, τοῦ φάνηκε σὲ λίγο ὅλη κείνη ἡ μεγάλη ἡσυχία, νἄλεγε, νἄλεγε....

Ἀναγκάστηκε νὰ σηκώσῃ τὸ ἐπανωφόρι του καὶ νὰ σκεπάσῃ τ' αὐτιά του.

Πέρασε λίγη ὥρα.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα τῆς αὐλῆς ἄνοιξε καὶ δυὸ γυναῖκες, δυὸ γριές, μπήκανε μέσα. Αὐτὸς ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, ὁ φόβος ἴσως τὸν εἶχε παραλύσει. Οἱ γριὲς κάτι λέγανε μεταξύ τους, καὶ καθίσανε στὸ τραπέζι, ἡ μιὰ ἀντικρὺ στὴν ἄλλην, χωρὶς νὰ τὸν προσέξουνε διόλου. Σὲ λίγο ἄλλος μπῆκε. Αὐτὸς ὅμως ἤτανε ἕνας ψηλός, πολὺ ψηλὸς ἄντρακλας, ἕνας γίγαντας, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι! Καὶ στὴ θέση τοῦ κεφαλιοῦ ἕνας πυκνὸς ἀτμὸς ἀκίνητος...

Ἀλλὰ ὁ γίγαντας δὲν κάθισε σὲ καρέκλα, πῆγε πίσω, πίσω, πρὸς τὸν καναπέ, καὶ χωρὶς νὰ δῇ, πῶς ἐκεῖ βρισκόταν ὁ Νερατζῆς, κάθισε πάνω του, στὸ στῆθος του.

Ὁ Νερατζῆς αἰσθάνθηκε νὰ χάνεται καὶ ἄρχισε νὰ παλεύῃ νὰ ἐλευθερωθῇ. Τίποτα ὅμως, ὁ γίγαντας δὲν προσεχε διόλου καὶ καθότανε μάλιστα πιὸ καλά!

Ὁ Νερατζῆς ἔσβυνε.. Ἀλλὰ κείνη τὴ στιγμὴ ἕνας κρότος μεγάλος ἔγινε.. καὶ ὁ Νερατζῆς ξύπνησε.

Ἄκουσε τὴν πόρτα του νὰ χτυποῦνε δυνατά.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ὁρμῶντας στὸ παράθυρο.

— Ἄνοιξε, ἐγώ!. ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του.

Ἔτρεξε καὶ τῆς ἄνοιξε.

— Πῶς, γιατὶ ἤρθατε;.

— Τὶ νἄκανα! Ἐγέννησε μόλις ἐπήγαμε! καὶ ἔκανε ἕνα, μετὰ ἄλλο!. Δίδυμα!. Καὶ νά τ' ὄνειρο, εἶδες, ξεδιαλύθηκε!. Τὰ φέρετρα ποὺ εἶδες.. Καὶ τἄλλο γιαυτὸ θἄτανε, νά ποὺ θὰ τὸ βάλουνε καὶ στὴν ἐφημερίδα!.

*
* *

Τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης ἡμέρας ὁ Νερατζῆς μόλις ξύπνησε ρώτησε τὴ γυναῖκα του:

— Γιὰ πές μου, τί ὄνειρο εἶδες ἀπόψε;

Κι' αὐτὴ ἄρχισε:

— Ἀπόψε εἶδα....
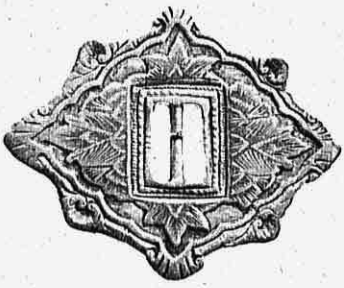
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, Ν.' ΒΟΥΤΥΡΑΣ